Nr. 11. Tarnopol, dnia 1 września 1928. Rok VIII.

TARNOPOLSKI
Dziennik Wojewódzki

Adres Redakcji i Administracji: Tarnopol, Urząd Wojewódzki. **Wychodzi 1-go każdego miesiąca.**

Cena pojedynczego egzemplarza 60 groszy. Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku służbowego do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.
Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 1 zł.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY.

1

Rozporządzenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 28 sierpnia 1928 r. L. RW. 2620/29 w sprawie zwalczania wścieklizny.

Z uwagi na groźne szerzenie się wścieklizny u zwierząt na obszarze tut. Województwa zarządzam na podstawie art. 16 i 70 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych z dnia 22 sierpnia 1927 (Dz. U. Rz. P. Nr. 77 poz. 673) oraz §§ od 327 do 331 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z 9 stycznia 1928 (Dz. U. Rz. P. Nr. 19 poz. 167) celem rychłego stłumienia zarazy, co następuje:

Do obszaru zagrożonego wścieklizną, ustanowionego w ustępie 1. tutejszego rozporządzenia z dnia 28 kwietnia 1928 L. RW. 1034, wcielam wszystkie powiaty Województwa Tarnopolskiego.

Wobec czego postanowienia tego rozporządzenia obowiązują na całym obszarze Województwa.

To podaję do powszechnej wiadomości.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

ZARZĄDZENIA WOJEWODY.

2

Województwo Tarnopolskie.

L. BP. 7407/28. Tarnopol, dnia 21 sierpnia 1928.

Zmiana rejonów Posterunków P. P. w powiecie złoczowskim.

Zarządzenie.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 15 stycznia 1926 r. Nr. BP. 9114/25 wyłączam z rejonu posterunku P. P. w Białymkamieniu powiat Złoczów gminę Poczapy i Żulice i przydzielam gminę Poczapy do rejonu posterunku P. P. w Skwarzawie zaś gminę Żulice do rejonu posterunku P. P. w Sassowie

Z rejonu posterunku P. P. w Sassowie wyłączam gminy Usznia, Ruda kołtowska i Chmielowa i przydzielam gminę Usznia do rejonu posterunku w Białymkamieniu, zaś gminy Ruda kołtowska i Chmielowa do rejonu posterunku w Kołtowie powiat Złoczów.

Wojewoda: w z. **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

3

Województwo Tarnopolskie.

L. B. P. 7878/28. Tarnopol, dnia 21 sierpnia 1928.

Zmiana rejonu Posterunku P. P. w Kozowej pow. Brzeżany.

Zarządzenie.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1926 r. Nr. BP. 9114/25 wyłączam przysiółek Gaje Szybalińskie pow. Brzeżany z rejonu Posterunku Policji Państwowej w Kozowej i przydzielam go do rejonu posterunku P. P. w Hinowicach w tym samym powiecie.

Wojewoda: w z. **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

OKÓLNIKI URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO.

4

ODPIS. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Warszawa, dnia 7 sierpnia 1928 r. Nr. SF. 2728/1/28/Meldunki/R. W sprawie pobierania przez gminy opłat za meldunki cudzoziemców. Okólnik Nr. 144. Do wszystkich P. P. Wojewodów. Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre gminy, szczególnie gminy miejskie, pobierają od cudzoziemców opłaty z okazji dopełniania przez nich obowiązku meldunkowego. Praktyka ta jest niezgodna z obowiązującemi w tym względzie przepisami ustawowemi, a jest szkodliwą z punktu widzenia interesów ogólnopaństwowych. W myśl art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465) opłaty od cudzoziemców mogą być pobierane za zezwolenie na wjazd ich do Polski, przejazd przez Polskę i pobyt w niej, czasowy lub stały, oraz za czynności rejestracyjne; wszystkie te czynności są jednakże dokonywane przez państwowe władze administracji ogólnej i opłaty, pobierane z powyższych tytułów od cudzoziemców, wpływają na rzecz Skarbu Państwa. Ponieważ przytoczone rozporządzenie wspomina również w art. 8 o obowiązku meldunkowym cudzoziemców, zaś w art. 15, wyliczając taksatywnie czynności, za które mogą być pobierane opłaty, nie wymienia meldunków, przeto wynika z tego, iż w zamiarze ustawodawcy wcale nie leżało obarczenie cudzoziemców opłatami za dopełnienie przez nich obowiązku meldunkowego. Ta wola ustawodawcy znalazła jeszcze silniejszy wyraz w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 309), które w art. 13 stanowi, iż zameldowanie i wymeldowanie oraz potwierdzenie zameldowania względnie wymeldowania nie podlegają żadnym opłatom. Wprawdzie rozporządzenie to wchodzi w życie dopiero w dn. 19 września 1928 r., niemniej jednak wobec tego, iż znosi ono wogóle pobierane ewentualnie obecnie opłaty meldunkowe, oraz w związku z przytoczonemi wyżej postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o cudzoziemcach, stanowi to rozporządzenie dowód, iż opłaty meldunkowe od cudzoziemców nie mogą być obecnie pobierane. Sprawa ta ma pozatem, jak to wyżej zaznaczyłem, dużą wagę z punktu widzenia interesów ogólnopaństwowych, a to z uwagi na zasadę wzajemności, w myśl której opłaty meldunkowe pobierane w Polsce od obywateli państw obcych, mogą być zastosowane przez te państwa do przebywających w nich obywateli polskich. Ponieważ zaś emigracja z Polski jest znacznie większa, aniżeli imigracja do niej przeto zastosowanie przez państwa obce tego prawa retersji odbiłoby się pod względem materjalnym bardzo ujemnie na szerokich rzeszach emigrantów polskich, zwłaszcza że emigrację tę stanowią w przeważającej części elementy ubogie, poszukujące zagranicą pracy fizycznej. Z powyższych względów proszę Panów Wojewodów o wyjaśnienie związkom komunalnym, położonym na podległych Panom terytorjach, iż pobieranie opłat meldun-

kowych od cudzoziemców jest niedopuszczalne. Za Ministra: Jaroszyński w. r. Podsekretarz Stanu.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. SOP/SO. 8151. Tarnopol, dnia 17 sierpnia 1928.

W sprawie pobierania przez gminy opłat za meldunki cudzoziemców.

Wydziałom Powiatowym Województwa Tarnopolskiego

udzielam do wiadomości i przestrzegania, oraz zawiadomienia o powyższem zainteresowane Związki Komunalne położone na terenie tut. Województwa.

Naczelnik Wydziału: **Osiecki** w. r.

5

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. Pr./B/1-4226/28. Tarnopol, dnia 21 lipca 1928.

Opłata stemplowa od podań w sprawach poszukiwań osób wojskowych.

Do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 89 z dnia 30 maja 1928 Nr. O. B. 297/28 w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zawiadamia, że podania osób cywilnych w sprawach poszukiwania osób wojskowych są wolne od opłaty stemplowej na podstawie p. 3 art. 142 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. Ust. Nr. 98, poz. 570).

Za Naczelnika Wydziału: **Goliński** w. r.
Radca Wojewódzki.

6

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. Pr. B./1-4364/28. Tarnopol, dnia 31 lipca 1928 r.

Dodatek ekonomiczny na żonę dla emerytów, którzy zawarli związek małżeński po przejściu na emeryturę.

Do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 100 z dnia 18 czerwca 1928 Nr. OP. 3695/1-R-28 podaje do wiadomości, co następuje:

W kwestji interpretacji art. 20 ustawy emerytalnej z dnia 11 XII. 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6 poz. 46) Ministerstwo Skarbu udzieliło pismem okólnem z dnia 5 czerwca 1928 r. Nr. 7237/5/28 następującego wyjaśnienia:

Aczkolwiek w myśl § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 III. 1924 r. (Dz. U. Nr. 32 poz. 320) emeryt może pobierać dodatek ekonomiczny na żonę zaślubioną przed przejściem w stan spoczynku, jednakowoż Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 9 kwietnia 1927 r. w sprawie Wacława Jankowskiego, L. Rej. 1902/25, orzekł, że do otrzymywania dodatku ekonomicznego na żonę w myśl art. 20 ustawy emerytalnej mają prawo również emeryci, którzy zawarli związek małżeński już po przeniesieniu w stan spoczynku, ponieważ wspomniany art. 20 żadnego ograniczenia pod tym względem nie zawiera i nie daje podstawy do wykładni rozszerzającej.

Wobec tego — pomimo zastrzeżenia, jakie zawiera § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 320) — emerytom, którzy zawarli związek małżeński już po przejściu w stan spoczynku, należy przyznawać dodatek ekonomiczny na żonę przy zastosowaniu postanowień art. 36 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r., t. j. od pierwszego dnia miesiąca następującego po zgłoszeniu i udowodnieniu w myśl powyżej powołanego przepisu prawa do dodatku ekonomicznego na żonę — nie wcześniej jednak, jak od 1 października 1923 r.

Za Wojewodę: **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

7

ODPIS. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Departament V Służby Zdrowia. Nr. Z. Z. 4028/28. Warszawa, dnia 6 lipca 1928 r. Wykazy tygodniowe zachorowań i zgonów na choroby zakaźne. Do Panów Wojewodów.

W związku z okólnikami tut. z dn. 14 XI. 1919 r. b. M. Z. P. Nr. 40355/85/19 z dnia 9 IV 1921 r. b. M. Z. P. Nr. 10382/528/21 oraz Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia z dn. 28 III 1925 r. Nr. Z. Z. 1272/25 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament V Służby Zdrowia) zwraca uwagę, iż liczne Starostwa nie stosują się ściśle do wymagań zawartych w wyżej powołanych okólnikach. Prawie w każdym tygodniu brak wykazów z kilku Starostw względnie nadchodzą one z opóźnieniem co wstrzymuje ogłaszanie w terminie oficjalnych biuletynów tygodniowych o zachorowaniach i zgonach na choroby zakaźne, wzgl. powoduje, że biuletyny te są niezupełne wskutek pominięcia brakujących wykazów powiatowych.

Oficjalne biuletyny tygodniowe o zachorowaniach i zgonach na choroby zakaźne przesyłane są do Ligi Narodów i do Międzynarodowego Urzędu Higjeny Publicznej w Paryżu, które po zebraniu biuletynów ze wszystkich państw ogłaszają je w specjalnych wydawnictwach.

Otóż okazuje się, że Polska stale nadsyła biuletyny tygodniowe ze znacznem opóźnieniem.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) prosi o wydanie zarządzenia Panom Starostom, aby pod odpowiedzialnością przesyłali wykazy tygodniowe zachorowań i zgonów na choroby zakaźne ściśle w terminie, przepisanym wyżej powołanemi okólnikami, a mianowicie:

Na podstawie odnotowanych w dzienniku w ciągu tygodnia sprawozdawczego zachorowań i zgonów na choroby zakaźne lekarze powiatowi sporządzają wykazy tygodniowe w dwóch egzemplarzach, z których jeden nie później, jak w środę następnego po sprawozdawczym tygodniu przesyłają wprost do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Departament V Służby Zdrowia), a drugi do właściwego Wojewódzkiego Wydziału Zdrowia.

Każdy tydzień sprawozdawczy rozpoczyna się w niedzielę, a kończy się w sobotę o godzinie 24, za wyjątkiem ewentualnego pierwszego i ostatniego tygodnia w roku, które mogą być tygodniami niepełnemi.

Wynotowanie zachorowań i zgonów na choroby zakaźne z dziennika do wykazu tygodniowego wymaga tak mało czasu, iż Ministerstwo nie dopuszcza możliwości przyczyn, któreby stały na przeszkodzie sporządzeniu w terminie wykazu tygodniowego.

Praca w Starostwie powinna być tak zorganizowana, aby wykazy tygodniowe bezwzględnie były nadsyłane w przepisanym terminie.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament V Służby Zdrowia) zwraca uwagę, iż wykazy tygodniowe powinny być bezwarunkowo sporządzane na przepisanych drukach. Druki te w potrzebnej liczbie można otrzymać bezpłatnie z Ministerstwa (Departament V Służby Zdrowia) dla rozsyłania Starostwom w miarę zapotrzebowania. Podpis: Dyrektor Departamentu Służby Zdrowia.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. Z. P. 2480/28. Tarnopol, dnia 17 lipca 1928 r.

Wykazy tygodniowe zachorowań i zgonów na choroby zakaźne.

Okólnik L. 99.

Do Panów Starostów (Lekarzy Powiatowych) Województwa Tarnopolskiego.

Podaje się do wiadomości zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z poleceniem bezwarunkowem terminowego załatwiania spraw tygodniowych wykazów zachorowań i zgonów na choroby zakaźne, jak również wszelkich innych sprawozdań okresowych (kwartalnych oraz rocznych).

Naczelnik Wydziału: **Dr. B. Salak** w. r.

8

ODPIS. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Nr. OP. 4091/1-R-28. Warszawa, dnia 13 lipca 1928 r. Koszty leczenia umysłowo-chorych emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych. Okólnik Nr. 126. Do wszystkich P. P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu w Warszawie oraz P. Komendanta Głównego P. P.

W kwestji interpretacji art. 42 ustawy emerytalnej z dnia 11 XII 1923 (Dz. U. Nr. 6 poz. 46) oraz § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 III 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 32 poz. 320) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych oraz Ministerstwem Spraw Wojskowych udzieliło pismem okólnem z dnia 26 VI 1928 r. L. D. I. 7435/5/28 następujące wyjaśnienie:

1) Postanowienia art. 42 ustawy emerytalnej odnoszą się jedynie do tych emeryt. funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 2 ustawy emerytalnej, którzy przeszli w stan spoczynku po dniu 1 października 1923 r., natomiast postanowienia art. 56 i 57 ustawy emerytalnej odnoszą się do tych emerytowanych zawodowych wojskowych, którzy przeszli w stan spoczynku z czynnej służby w Wojsku Polskiem po dniu 1 listopada 1918 r.

2) emerytowany funkcjonarjusz państwowy — względnie emerytowany zawodowy wojskowy — umysłowo (psychicznie) chory, będzie umieszczony na koszt Skarbu Państwa w zakładach dla umysłowo chorych panstwowych lub samorządowych, o ile zajdą łącznie następujące warunki:

a) na wniosek sądownie ustanowionego kuratora,

b) na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej, przewidzianego w art. 14 ustawy emerytalnej, oraz

c) w braku innych środków utrzymania prócz emerytury.

3) Wniosek o umieszczenie umysłowo chorego emerytowanego funkcjonarjusza państwowego—względnie emerytowanego zawodowego wojskowego— składa odnośny kurator tej Izby Skarbowej (Wydziałowi Skarbowemu Województwa Śląskiego), która wypłaca zaopatrzenie emerytalne interesowanemu, a Izba Skarbowa (Wydział Skarbowy Województwa Śląskiego) zarządza badanie emeryta przez komisję lekarską I instancji — względnie komisję wojskowo-lekarską — oraz zarządza badanie stosunków majątkowych i na podstawie wyników tych badań albo wyraża zgodę na umieszczenie emeryta w zakładzie dla umysłowo-chorych na koszt Skarbu Państwa z równoczesnem zawieszeniem wypłaty emerytury od pierwszego następującego miesiąca po dniu umieszczenia i ewentualnem przyznaniem zaopatrzenia dla żony i dzieci emerytowanego funkcjonarjusza państwowego, albo też udziela odmownej decyzji dla braku warunków.

W wypadku umieszczenia emerytowanego zawodowego wojskowego na koszt Skarbu Państwa w zakładzie dla umysłowo chorych, państwowym lub samorządowym, Izba Skarbowa winna bezzwłocznie zawiadomić, o ile chodzi o zawodowego szeregowego — Dowódcę Okręgu Korpusu, który wymierzy zaopatrze-

nie emerytalne, o ile zaś chodzi o zawodowego oficera — Ministerstwo Spraw Wojskowych Departament Intendantury — a to celem przyznania żonie i dzieciom zasiłku w wysokości pensji wdowiej i sierocej.

4) Przeciw odmownej decyzji Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego) składający wniosek na prawo sprzeciwu w terminie dni 14 do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem tej władzy, która udzieliła odmownej decyzji i wówczas ta władza, jeżeli podstawą decyzji było orzeczenie komisji lekarskiej, zarządza w razie potrzeby zbadanie emeryta przez komisję lekarską II instancji—względnie komisję wojskowo-lekarską odwoławczą — poczem przedkłada sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu.

Władzy Skarbowej przed wydaniem orzeczenia co do umieszczenia (umysłowo) psychicznie chorego emeryta w zakładzie dla umysłowo-chorych na koszta Skarbu Państwa przysługuje prawo odwołania od orzeczenia komisji lekarskiej I instancji—względnie komisji wojskowo-lekarskiej — stwierdzających konieczność takiego umieszczenia, do komisji lekarskiej II instancji, względnie komisji wojskowo-lekarskiej odwoławczej.

5) Koszty leczenia i utrzymania emeryta przez czas pobytu w zakładzie dla umysłowo-chorych ponosi Skarb Państwa z części 18 budżetu z § 1 względnie 2, przyczem koszty te mogą być zaliczone od pierwszego następującego miesiąca po dniu umieszczenia.

Emerytowani funkcjonarjusze państwowi do X grupy uposażenia włącznie, sędziowie i prokuratorowie i kandydaci na stanowiska sędziowskie oraz emerytowani oficerowie zawodowi — mają być umieszczeni i leczeni w zakładzie dla umysłowo (psychiatrycznie) chorych według II klasy, wszyscy inni emerytowani funkcjonarjusze państwowi oraz emerytowani zawodowi szeregowi do chorążego włącznie według klasy III i według tych norm będą zwracane koszty leczenia i utrzymania przez Skarb Państwa.

Ponieważ umieszczenie emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych oraz zawodowych wojskowych w zakładach dla umysłowo chorych odbywało się dotychczas bez zgody władzy skarbowej i przeprowadzenia odpowiednich badań — przeto Ministerstwo Skarbu nie będzie zwracać kosztów leczenia odnośnym zakładom w tych wypadkach, gdzie takiej zgody niema i wszelkie pretensje z tego tytułu winien odnośny zakład skierować do właściwego kuratora. Za Naczelnika Wydziału: Ostrowski w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. Z. P. 2530/28. Tarnopol, dnia 23 lipca 1928.

Koszty leczenia umysłowo chorych emerytów państwowych.

Do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego.

Przesyła się do wiadomości Pana Starosty oraz osób zainteresowanych okólnik powyższy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie kosztów leczenia umysłowo chorych emerytów państwowych.

Naczelnik Wydziału: **Dr. B. Salak** w. r.

9

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. SOP/SO. 8325. Tarnopol, dnia 21 sierpnia 1928.

Kredyty udzielane przez P. B. R. na meljoracje.

Do Wszystkich Panów Starostów Powiatowych oraz Wydziałów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego.

Uzupełniając okólnik z dnia 31 grudnia 1927 r. L. SOP/S. 6779/27 w sprawie kredytów dla Związków komunalnych, komunalnych kas oszczędności i stowarzyszeń społecznych (ogłoszony w wydaniu nadzwyczajnem Dziennika Urzędowego Nr. 2 z dnia 25 stycznia 1928) Urząd Wojewódzki podaje poniżej szczegółowe dane, dotyczące organizacji i warunków **długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych w 7% obligacjach meljoracyjnych** Państwowego Banku Rolnego udzielanych na mocy rozporządzenia Ministrów: Reform Rolnych, Skarbu i Rolnictwa z dnia 11 czerwca 1928 (Dz. U. Rz. P. Nr. 65 z 1928 r. poz. 595).

I. Cele, na jakie pożyczki są udzielane.

Państwowy Bank Rolny udziela pożyczek w 7% obligacjach meljoracyjnych na:

a) drenowanie, odwadnianie i nawadnianie wszelkich gruntów;

b) regulowanie odpływu i dopływu wód, płynących z terenów i do terenów, wymagających meljoracji, jak również regulacje rzek i potoków oraz ich obwałowanie, o ile takie roboty są potrzebne dla szczegółowych meljoracyj rolnych;

c) meljoracje łąk, pastwisk i torfowisk;

d) zakładanie i przebudowę gospodarstw rybnych;

e) utrwalenie i meljoracje piasków;

f) uprawę wikliny;

g) przeprowadzanie dróg gospodarczych, związanych ze zmeljorowanemi terenami.

II. Kto może ubiegać się o pożyczkę.

O długoterminową pożyczkę meljoracyjną starać się mogą Spółki Wodne, zawiązane w sposób przewidziany w Ustawie Wodnej z dnia 19 września 1922 r. w brzmieniu jej ogłoszonym w Rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62 z 1928 r.), gminy wiejskie, wreszcie — za hipotecznem zabezpieczeniem pożyczki — wszelkie inne osoby fizyczne i prawne, niezależnie od obszaru posiadanych przez nich gruntów.

III. Warunki, na jakich pożyczki na meljoracje są udzielane.

Ogólne warunki.

Spółkom Wodnym pożyczki są udzielane **przy** zabezpieczeniu ich należycie sporządzonemi **skryptami** dłużnemi Spółek Wodnych.

Gminom wiejskim — na zasadach przewidzianych w przepisach obowiązujących o zaciąganiu przez nie zobowiązań, szczegółowe wyjaśnienie, których Bank poda później.

Wszelkim innym osobom fizycznym i prawnym pożyczki są udzielane, tylko pod zabezpieczenie hipoteczne.

Pożyczki wydane w obligacjach meljoracyjnych przy zabezpieczeniu hipotecznem, winny być w zasadzie zabezpieczone na pierwszem miejscu hipoteki, w każdym razie powinny mieścić się łącznie z ewentualnemi poprzedzającemi je obciążeniami w granicach $^2/_3$ szacunku, sporządzonego na gruncie lub w $^1/_3$ szacunku, sporządzonego kameralnie.

Pożyczka nie może być udzielona, jeżeli wysokość jej nie dosięga kwoty 5.000 zł.

Bank ma prawo odmówić pożyczki bez podania powodów.

Pożyczki w złotych 7% obligacjach meljoracyjnych będą udzielane na lat 15 z tem, że spłata kapitału rozpocznie się dopiero po upływie okresu ulgowego t. j. po upływie pięciu półroczy kalendarzowych, następujących po dniu wydania pierwszej części pożyczki.

Przy otrzymaniu każdej części pożyczki, dłużnik obowiązany będzie uiścić Bankowi następujące należności.

a) procent w stosunku 7 rocznie, oraz dodatek na administrację w stosunku $^3/_4$% rocznie za czas od daty wypłaty do najbliższego terminu 1-go lipca, względnie 1-go stycznia, czyli do końca bieżącego półrocza kalendarzowego;

b) wpisowe na fundusz rezerwowy listów zastawnych i obligacyj w wysokości $^1/_4$%;

c) opłatę jednorazową w wysokości jeden procent na pokrycie kosztów, związanych z udzieleniem pożyczki (sprawdzanie projektu, kosztorysu, nadzór techniczny i t. d.).

Wymienione wyżej należności będą pobierane w gotówce, a obliczane od imiennej sumy wypłaconej pożyczki.

W dniu 1-go kwietnia i 1-go października każdego roku dłużnicy uiszczać będą raty półroczne, zawierające do 5-go półrocza kalendarzowego włącznie, następującego po dniu wydania pierwszej części pożyczki, kwotę na oprocentowanie, w wysokości 3$^1/_2$% półrocznie oraz dodatek administracyjny, w wysokości $^3/_8$% półrocznie, obliczone od wypłaconej imiennej sumy pożyczki; od 6-go zaś półrocza kalendarzowego dłużnicy uiszczać będą w tychże terminach dodatek administracyjny w wysokości $^3/_8$% półrocznie oraz kwotę na amortyzację, która zgodnie z planem umorzenia stanowić będzie wraz z oprocentowaniem 6,23% półrocznie.

Pierwsza rata płatna będzie w dniu 1-go kwietnia, jeżeli pożyczka wydaną została w drugim półroczu kalendarzowem roku ubiegłego. Gdy zaś pożyczka wydaną została w pierwszem półroczu, to pierwsza rata płatna będzie 1-go października tegoż roku.

W celu umniejszenia ciężarów z tytułu pożyczek meljoracyjnych Ministerstwo Rolnictwa przychodzi z pomocą rolnikom meljorującym grunta, przekazując Państwowemu Bankowi Rolnemu, w granicach sum na ten cel z budżetu Państwa asygnowanych, fundusze na obniżenie oprocentowania, przypadającego od dłużników w wysokości 7% (odpowiednio do oprocentowania obligacji). Wobec tego Bank zastosuje zniżkę oprocentowania należnego od dłużników, uiszczanego przez nich w okresie do dnia 1 lipca 1929 r., w sposób poniżej podany.

Obniżone oprocentowanie, zamiast 7%, wynosić będzie przy pożyczkach na

a) drenowanie, odwadnianie i nawadnianie wszelkich gruntów 5% rocznie;

b) regulowanie odpływu i dopływu wód, płynących z terenów i do terenów, wymagających meljoracyj, jak również regulacje rzek i potoków oraz ich obwałowanie, o ile takie roboty są potrzebne dla szczegółowych meljoracyj rolnych 3% rocznie;

c) meljoracje łąk, pastwisk i torfowisk — 4% rocznie;

d) utrwalanie i meljoracje piasków — 3% rocznie;

e) uprawę wikliny na nieużytkach — 3% rocznie;

f) przeprowadzanie dróg gospodarczych, związanych ze zmeljorowanemi terenami — 3% rocznie.

Bank zastrzega, że po 1 lipca 1929 r. obniżenie oprocentowania będzie stosowane tylko, w razie asygnowania na ten cel sum przez Ministerstwo Rolnictwa, a zatem pożyczkobiorca nie jest uprawniony do roszczenia jakichkolwiek pretensyj do obniżenia oprocentowania na okres po 1-ym lipca 1929 roku.

Pożyczka może być spłacona częściowo, lub w całości przed upływem terminu, na jaki została udzielona, przyczem spłata może nastąpić, bądź gotowizną, bądź obligacjami meljoracyjnemi.

Przez złote w złocie w rozumieniu niniejszego komunikatu należy rozumieć złoto w złocie, wprowadzone Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października i 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88 i 97 z 1927 r.).

Oszacowanie gruntów przy pożyczkach zabezpieczanych hipotecznie.

Przy pożyczkach udzielanych za zabezpieczeniem hipotecznem Państwowy Bank Rolny, przed przyznaniem pożyczki, zarządza oszacowanie nieruchomości, mających stanowić jej zabezpieczenie. Oszacowanie może być sporządzone na gruncie, lub też kameralnie, w myśl przepisów z dnia 27 lipca 1927 r. (Monitor Polski Nr. 218 z 1927 r.), z uwzględnieniem późniejszych ich uzupełnień.

Opłaty za szacowanie nieruchomości ziemskich ze zjazdem na grunt, pobierane są od ubiegającego się o pożyczkę zgóry i ustalają się, w zależności od obszaru szacowanego objektu, a mianowicie:

przy obsz.	od	0	do	10	ha	pobiera się	50	zł.	
„	„	„ 10	„	25	„	„	„ 100	„	
„	„	„ 25	„	50	„	„	„ 150	„	
„	„	„ 50	„	100	„	„	„ 200	„	
„	„	„ 100	„	200	„	„	„ 200	„	oraz

po 1 zł. za każdy oszacowany hektar ponad 100 ha,

przy obsz. od 200 do 500 ha pobiera się 300 zł. oraz po 0,5 zł. za każdy oszasowany hektar ponad 200 ha, ponad 500 ha pobiera się 450 zł. oraz po 0,25 zł. za każdy oszacowany hektar ponad 500 ha.

Opłatę na koszta oszacowania należy bądź wpłacić do kasy właściwego Oddziału Banku, bądź też przesłać do wymienionego Oddziału za pośrednictwem Urzędu Pocztowego. Przesyłać należy bądź przekazem pocztowym, bądź też wpłacając odpowiednią kwotę do Urzędu Pocztowego na rachunek właściwego Oddziału Państwowego Banku Rolnego w Pocztowej Kasie Oszczędności. (Oddział Państwowego Banku Rolnego we Lwowie, ul. Piłsudskiego 25, konto Nr. 402070).

Przy przesyłaniu pieniędzy należy na odcinku przekazu pocztowego, względnie blankietu nadawczego P. K. O., wyraźnie zaznaczyć, że odnośną sumę przesyła się na koszta oszacowania w związku z ubieganiem się o pożyczkę w 7% obligacjach meljoracyjnych, tudzież podać nazwę nieruchomości, która ma być oszacowana, wieś, gminę i powiat, w którym wymieniona nieruchomość jest położona oraz imię i nazwisko właściciela tej nieruchomości.

Za szacunki kameralne, bez zjazdu na grunt, dla uzyskania pożyczek meljoracyjnych, opłata pobiera się w wysokości $^1/_4$% od sumy przyznanej pożyczki. Należność tę potrąca się przy wypłacie pożyczki.

Oszacowanie kameralne będzie dokonywane na podstawie dokumentów, złożonych przez ubiegającego się o pożyczkę i uznanych przez Bank za dostateczne (świadectwo gminy o ilości gruntów użytkowych, odpisy operatów szacunkowych Tow. Kredytowego Ziemskiego, kopję map katastralnych wraz z wyciągiem matrykuły podatku gruntowego i księgi podatku domowego, arkusze posiadłości i zgodne z nimi wyciągi hipoteczne i t. p.), z zastosowaniem ustalonych w przepisach szacunkowych przeciętnych normalnych cen gruntów użytkowych.

Za sprawdzenie szacunku, zarządzone przez Państwowy Bank Rolny z własnej inicjatywy, opłat nie pobiera się. Gdy jednak sprawdzenie szacunku następuje na wniosek ubiegającego się o pożyczkę, pobiera się od niego powtórnie pełną opłatę, podług norm wyżej podanych. Opłata ta zwraca się klijentowi, gdy rewizja ustali słuszność jego pretensji.

Przy szacowaniu gruntów mogą być również wzięte pod uwagę budynki, znajdujące się na hipotecznym gruncie, o ile należą do ubiegającego się o pożyczkę, z tem, że szacunek budynków, w zależności od obszaru gospodarstwa, nie może przekraczać od 30 do 75% szacunku gruntów ornych, ogrodów, łąk i pastwisk.

Budynki wzięte pod uwagę przy określaniu wysokości pożyczki muszą być ubezpieczone w jednej z instytucji poniżej wskazanych, przyczem przed wypłatą pożyczki polisa winna być scedowana na rzecz Państwowego Banku Rolnego. Cesja polisy winna być stwierdzona przez Instytucję w której ubezpieczone są budynki.

UWAGA: Do instytucji, w których mogą być ubezpieczane od ognia budynki, brane pod uwagę przy udzielaniu pożyczki należą:

1) Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych,
2) Krajowe Ubezpieczenie ogniowe w Poznaniu,
3) Pomorskie Stowarzyszenie Ubezpieczeń w Toruniu,
4) Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych m. st. Warszawy,
5) Poznańsko-Warszawskie Towarzystwo Ubezpieczeń w Poznaniu,
6) Warszawskie Towarzystwo Ubezpieczeń Sp. Akc.,
7) Krakowskie Towarzystwo Wzajemnych Ubezpieczeń w Krakowie,
8) „VESTA“ Towarzystwo Wzajemnych Ubezpieczeń od ognia i gradobicia w Poznaniu,
9) Towarzystwo Wzajemnych Ubezpieczeń „SNOP“ w Warszawie,
10) Towarzystwo Wzajemnych Ubezpieczeń Cukrowni w Polsce — w Warszawie,
11) Towarzystwo Ubezpieczeń „POLONJA“ w Warszawie,
12) Spółka Akcyjna — Towarzystwo Ubezpieczeń „PORT“ w Warszawie.

IV. Realizacja Obligacji.

Obligacje, emitowane na podstawie przyznanych pożyczek, realizuje wyłącznie Państwowy Bank Rolny i wypłaca pożyczkobiorcom gotówką sumę, otrzymaną z realizacji obligacyj.

Kurs realizacyjny 7% obligacyj meljoracyjnych wynosi obecnie 83$^1/_2$ za 100, aż do odwołania.

V, Dokumenty jakie winny być złożone w Banku przez ubiegających się o pożyczkę.

Do każdego podania o pożyczkę należy dołączyć następujące dokumenty:

przy podaniach składanych przez Spółki Wodne:

1) szczegółowy projekt techniczny urządzeń meljoracyjnych, oraz ich kosztorys w dwóch egzemplarzach, należycie sporządzony,

2) program wykonania zamierzanych robót, ze wskazaniem okresu czasu, w którym mają być rozpoczęte i wykonane poszczególne części projektu urządzeń meljoracyjnych,

3) należycie poświadczony odpis Statutu Spółki Wodnej, uprzednio zatwierdzony przez właściwą władzę nadzorczą,

4) należycie poświadczony wykaz członków Spółki z podaniem posiadanych oraz zgłoszonych do Spółki gruntów,

5) należycie poświadczony odpis protokułu walnego zgromadzenia członków Spółki, na którem zapadła uchwała o zaciągnięciu w Państwowym Banku Rolnym w 7% obligacjach meljoracyjnych pożyczki, z podaniem jej wysokości, tudzież z podaniem, że zostały obrane organa Spółki: Zarząd i Komisja Rewizyjna, z wymienieniem nazwisk i imienia osób powołanych na poszczególne stanowiska oraz wykazaniem czasu, na jaki zostały te osoby wybrane,

6) należycie sporządzone poświadczenie o wdrożeniu dochodzenia wodno-prawnego w wypadkach, kiedy zachodzi tego potrzeba, t. j , o ile odpływy wód

z terenów meljorowanych przechodzą przez grunta osób trzecich,

7) należycie poświadczony odpis protokołu zebrania Zarządu Spółki, upoważniający (podać imiona i nazwiska osób wybranych) do podpisania skryptu dłużnego oraz wszelkich, wymaganych przez Bank dokumentów, stwierdzających zadłużenie Spółki w Państwowym Banku Rolnym w granicach powyższej uchwały Walnego Zgromadzenia, tudzież upoważniających (podać imiona i nazwiska osób wybranych) do podniesienia i kwitowania imieniem Spółki pieniędzy w Banku z tytułu zaciąganej pożyczki meljoracyjnej,

8) zezwolenie właściwej władzy nadzorczej na zaciągnięcie pożyczki w 7% obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego z podaniem nominalnej wysokości tej pożyczki.

Przy podaniach składanych przez osoby fizyczne i prawne:

1) szczegółowy projekt techniczny urządzeń meljoracyjnych i ich kosztorys w dwóch egzemplarzach, należycie sporządzone,

2) program wykonania zamierzonych robót ze wskazaniem okresu czasu, w którym mają być rozpoczęte i wykonane poszczególne części projektu urządzeń meljoracyjnych,

3) dotyczący nieruchomości ziemskiej, stanowić mającej zabezpieczenie pożyczki:

a) wykaz hipoteczny — dla nieruchomości, położonych na obszarze mocy obowiązującej procedury cyw. z roku 1864,

b) odpis księgi wieczystej (gruntowej), zwykły — dla nieruchomości, położonych na obszarze mocy obowiązującej Kodeksu Cyw. z roku 1896,

c) wyciąg hipoteczny wraz z odpisem arkusza posiadłości gruntowej — dla nieruchomości, położonych na obszarze mocy obowiązującej Kodeksu Cyw. z roku 1811,

4) kwestjonarjusz statystyczny, poświadczony przez właściwy urząd gminny,

5) polisę ubezpieczeniową od ognia za rok bieżący.

VI. Ostrzeżenie przed pośrednictwem.

Państwowy Bank Rolny ostrzega przed zwracaniem się do wszelkiego rodzaju biur i osób, obiecujących ułatwienie lub przyspieszenie w Banku udzielenia pożyczki; droga ta jest bezcelowa, gdyż Bank załatwia sprawy w kolejności zgłoszeń. Jedynym rezultatem takiego pośrednictwa jest strata pieniędzy, wydanych niepotrzebnie. Dążeniem Banku jest załatwienie podań i udzielanie bezpośrednio rolnikom wszelkich odpowiedzi w jaknajkrótszym czasie i to przedewszystkiem pocztą, wobec czego przyjazd do Banku jest zbędny.

VII. Gdzie należy składać podanie o pożyczki.

Ubiegający się o pożyczkę na zmeljorowanie gruntów winni składać podanie do Wydziału Meljoracyjnego Państwowego Banku Rolnego w Warszawie, Nowogrodzka 50, lub do odnośnych Oddziałów P. B. R., a mianowicie: właściciele gruntów. położonych na terenie województwa Lwowskiego, Tarnopolskiego i Stanisławowskiego — do Oddziału Państwowego Banku Rolnego we Lwowie (ul. Piłsudskiego Nr. 25).

Za Wojewodę: **Osiecki** w. r.
Naczelnik Wydziału.

10

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. SOP. 6652/28. / SO. Tarnopol, dnia 30 czerwca 1928 r.

Zalecenie pracy Dra K. Windakiewicza pt. „Komunalne Kasy Oszczędności“ oraz pracy G. Szymkiewicza pt. „Prawo budowlane i zabudowanie osiedli“.

Do Panów Starostów Powiatowych i Wydziałów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego.

Nakładem Komunalnego Banku Kredytowego w Poznaniu wydana została praca Dra Kazimierza Windakiewicza Naczelnika Wydziału Administracji Samorządu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, p. t. „Komunalne Kasy Oszczędności w Rzeczypospolitej Polskiej“ (organizacja dotychczasowa, ustrój i ustawodawstwo obecne).

Praca Powyższa składa się z Wstępu: Zarys rozwoju komunalnych zakładów oszczędności w Polsce, Części I: Ustawowe podstawy organizacji kas, Części II: Przepisy wykonawcze, Części III: Związki międzykomunalne, oraz Dodatku, obejmującego wykaz komunalnych kas oszczędności na terenie Rzeczypospolitej i rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowem.

Praca ta, nawiązując do dawniejszych stosunków, podaje w wyczerpujący sposób obowiązujące obecnie przepisy ustawodawcze w zakresie komunalnych kas oszczędności, następnie obejmuje dział poświęcony związkom międzykomunalnym, które mogą być tworzone m. i. dla celów, jakim służą wspomniane kasy, a pozatem zapoznaje z prawem bankowem, dotyczącem również działalności tych kas.

Omawiana praca niewątpliwie przyczyni się do ułatwienia i usprawnienia urzędowania komunalnych kas oszczędności.

Z tego względu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 19 czerwca 1928 r. Nr. SS. 1461/Wind. zaleciło pracę Dra K. Windakiewicza p. t. „Komunalne Kasy Oszczędności w Rzeczypospolitej Polskiej“ do użytku miejskich i powiatowych związków komunalnych oraz komunalnych kas oszczędności.

Cena egzemplarza wynosi 5 zł. Zamówienia i należności przyjmuje Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu.

Przy tej sposobności nadmienia się, że ostatnio wyszła również z druku książka „Prawo budowlane i Zabudowanie osiedli“, opracowana przez G. Szymkiewicza, radcę ministerjalnego w Ministerstwie Robót Publicznych. Praca ta, zawierająca całokształt przepisów budowlanych, obowiązujących na terenach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego, może ułatwić urzędowanie zainteresowanych władz samorządowych, wobec czego zechcą Panowie Starostowie (Wydziały powiatowe) zwrócić uwagę tych władz na książkę: „Prawo budowlane i Zabudowania osiedli“ G. Szymkiewicza, radcy ministerjalnego w Ministerstwie Robót Publicznych.

Za Naczelnika Wydziału: **Piotrowski** w. r.
Radca Wojewódzki.

11

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. Z. P. 2510/28. Tarnopol, dnia 23 lipca 1928 r.

Okólnik L. 100.

Do Panów Starostów Powiatowych (Lekarzy Powiatowych) Województwa Tarnopolskiego.

Wydana przez Urząd Wojewódzki Instrukcja w sprawie samorządowych dozorców sanitarnych z dnia 23. VI. 28. L. ZP. 1670/28 ma w § 6 po wyrazie „majątku“ zbędny przymiotnik „państwowego“; należy go skreślić.

Pod pojęciem „wszelkich zleceń służbowych“, użytem na początku § 4 Instrukcji — między innemi — należy rozumieć dozór i pierwsze badanie artykułów żywnościowych oraz przedmiotów użytku.

Naczelnik Wydziału: **Dr. Salak** w. r.

OGŁOSZENIA, OBWIESZCZENIA, KOMUNIKATY, ORZECZENIA N. T. A.

12

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. SOP/SO. 7798/28. Tarnopol, dnia 20 sierpnia 1928.

Interpretacja przepisów ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby.

Ogłoszenie.

Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości wystosowane do Zarządów Powiatowych Kas Chorych okólniki Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie, zawierające interpretacje poszczególnych przepisów ustawy z 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 44 poz. 272), oraz okólniki wspomnianego Urzędu Ubezpieczeń, pozostające w związku z działalnością Kas Chorych:

1) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 7063/28. Lwów, dnia 5 czerwca 1928.

Przedmiot: Regulamin czynności Kas Chorych w zakresie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Okólnik Nr. 59|28.

Do Zarządów i PP. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

W ślad tut. okólnika Nr. 8/28 z dnia 12 stycznia 1928 Nr. dz. 401/28 w sprawie ubezpieczenia pracowników umysłowych—Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie na podstawie art. 100 ustawy z dnia 19 maja 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz. 272) oraz w wykonaniu reskryptu Głównego Urzędu Ubezpieczeń z dnia 31 maja 1928 Nr. 3852/GUU. wzywa Zarządy i PP. Komisarzy Kas Chorych, by celem umożliwienia szybkiego i sprawnego wprowadzenia w życie Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. Rz. P. Nr. 106 poz. 911) oraz celem umożliwienia Kasom Chorych dokładnego wykonania obowiązków nałożonych na nie wyżej powołanem Rozporządzeniem — ściśle stosowały załączony w 3 (trzech) egzemplarzach „Regulamin czynności Kas Chorych w zakresie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych“.

Ze względu na doniosłość i wagę ubezpieczeń społecznych Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie wzywa Zarządy i PP. Komisarzy Kas Chorych do dopilnowania, aby sprawy związane z ubezpieczeniem pracowników umysłowych były załatwiane przez biura Kas Chorych z całą dokładnością i sumiennością, oraz w czasie możliwie najkrótszym, jako sprawy pilne.

Gdyby w praktyce okazała się potrzeba spełnienia przez Kasy Chorych jeszcze czynności nie objętych „Regulaminem czynności Kas Chorych“ Zarządy i PP. Komisarze Kas Chorych winni na życzenie odnośnego Zakładu Ubezpieczenia pracowników umysłowych czynności te wykonać zawiadamiając o tem równocześnie Główny Urząd Ubezpieczeń w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Wkońcu Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie wzywa Zarządy i PP. Komisarzy Kas Chorych do wydania zarządzenia, by wszyscy urzędnicy biura Kasy Chorych dokładnie obznajomili się z przepisami przylegającego w załączeniu „Regulaminu czynności Kas Chorych“, a w szczególności z przepisami samego Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24

listopada 1927 o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. Rz. P. Nr. 106 poz. 911) zał. 3.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński** w. r.

---

2) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 7960/28. Lwów, dnia 2 lipca 1928.

Przedmiot: Zwrot kosztów zastępczego leczenia.

Okólnik Nr. 62|28.

Do wszystkich Zarządów i PP. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Zachodzą wypadki, że niektóre Kasy Chorych, przekazujące leczenie swych członków, przebywających poza granicami ich okręgów innym Kasom, zalegają przez długi czas ze zwrotem należności z tytułu świadczeń, udzielonych przez Kasę Chorych miejsca pobytu zainteresowanego

Ponieważ takie postępowanie powoduje dla tych ostatnich Kas trudności finansowe i przerzuca na nie niesłusznie ciężary, które winny ponosić właściwe Kasy, Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie w wykonaniu polecenia Głównego Urzędu Ubezpieczeń z dnia 21 VI 1928 Nr. 4230/GUU. zarządza, aby rachunki Kas Chorych za leczenie obcych członków regulowane były jak najszybciej, w miarę możności w ciągu tygodnia od ich przedłożenia.

Na ścisłe wykonanie tego zarządzenia będą zwracali baczną uwagę lustratorowie tak Okręgowego Urzędu jak i właściwych Okręgowych Związków Kas Chorych.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński** w. r.

---

3) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 8103/28. Lwów, dnia 2 lipca 1928.

Przedmiot: Interpretacja z art. 3 ust. z 19 V. 1920 Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 272 o obow. ubezpieczeniu osób otrzymujących lokal za usługę.

Okolnik Nr. 63|28.

Do Zarządów i PP. Komisarzy wszystkich Kas Chorych, podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 12 czerwca 1928 Nr. 1798/U. III. w sprawie jak w nagłówku, wyjaśniło jak następuje:

„Obowiązek ubezpieczenia na wypadek chorohy nie zależy od wysokości wynagrodzenia pobieranego za pracę, stanowiącego podstawę powyższego obowiązku, o ile ta praca wykonywana jest na podstawie stosunku roboczego lub służbowego“.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński** w. r.

---

4) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 8224/28 Lwów, dnia 2 lipca 1928 r.

Przedmiot: Pomoc prawna Komisjom Rozjemczym.

Okólnik Nr. 65|28.

Do Zarządów i PP. Komisarzy wszystkich Kas Chorych, podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Jedna z Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie zwróciła się tu z zapytaniem, która władza powołaną jest do wykonywania orzeczeń Komisji Rozjemczej, oraz czy sądy Cywilne obowiązane są udzielać Komisjom Rozjemczym, pomocy prawnej przez przesłuchiwanie świadków pod przysięgą.

Na powyższe Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 12 czerwca rb. Nr. 671/U. III. wyjaśniło, co następuje:

Jak wyjaśniło Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 14 lutego 1927 Nr. 26/U. III. (vide tut okólnik Nr. 24/27), w trybie przewidzianym w art. o3 ustawy z dnia 19 maja 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz, 272) mogą być ściągane wszelkie należności Kas Chorych, wynikające ze stosunku obowiązkowego ubezpieczenia, opartego na przytoczonej ustawie, a więc także należności, które stanowić mogą przedmiot orzeczeń Komisji Rozjemczej, t. j. należności z tytułu kar pieniężnych, nałożonych na członków Kas lub niesłusznie pobranych świadczeń.

Ponieważ przytoczona ustawa z dnia 19 maja 1920 nie przewiduje udzielania jakiejkolwiek pomocy prawnej Komisjom Rozjemczym przez Sądy Cywilne, uznać należy, że zwracanie się Komisyj Rozjemczych do Sądów o taką pomoc, np. o przesłuchanie świadków pod przysięgą, nie miałoby podstawy prawnej.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński** w. r.

---

5) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 8227/28. Lwów, dnia 2 lipca 1928 r.

Przedmiot: Zapewnienie świadczeń ustawowych wszystkim członkom.

Okólnik Nr. 66|28.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych, podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Główny Urząd Ubezpieczeń reskryptem z dnia

27. VI. 1928 r. Nr. 4540/GUU. zwrócił uwagę, że reskrypty Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, nadające statuty Kasom Chorych przy ich uruchomieniu, pociągają do obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby osoby, wymienione w art. 3 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44. poz. 272) — poza wyjątkami wyszczególnionemi w tych reskryptach — na całem terytorjum działalności danej Kasy.

Wynika z tego, że wszystkie osoby, podlegające na podstawie powyższych reskryptów ubezpieczeniu w danej Kasie, mają prawo do świadczeń, przewidzianych w powołanej ustawie od dnia rozpoczęcia działalności Kasy, a również Kasa Chorych ma prawo żądać od tegoż samego terminu składek ubezpieczonych od pracodawców.

Pomimo to — jak wynika z otrzymywanych przez Główny Urząd skarg osób zainteresowanych — poszczególne Kasy odmawiają niejednokrotnie swym członkom należnych im świadczeń oraz nie ściągają należnych Kasom składek, motywując odmowę tem, że dana miejscowość nie została jeszcze objęta działalnością Kasy.

Postępowanie takie jest sprzeczne z postanowieniami ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44) i wysoce krzywdzące dla zainteresowanych.

Okregowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zwracając uwagę Zarządów względnie Komisarzy Kas Chorych, że obowiązkiem ich jest zapewnienie przewidzianych w ustawie świadczeń, uprawnionym do nich osobom na całem terytorjum, wymienionem w § 2 statutu danej Kasy, wzywa Zarządy względnie P. P. Komisarzy do przedłożenia tu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 18 lipca b. r. szczegółowego sprawozdania w podwójnem wygotowaniu, w jaki sposób sprawa ta jest uregulowana w danym okręgu kasowym i czy wszystkim osobom, uprawnionym do świadczeń umożliwione jest korzystanie z nich.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński** w. r.

---

6) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Nr. AP. 4220/1. Warszawa, dnia 8 maja 1928 r.

Okólnik Nr. 73.

Do Panów Wojewodów (wszystkich).

Akcja prowadzenia od szeregu miesięcy przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w celu stworzenia dla ludności lepszych i znośniejszych warunków bytu pod względem zdrowotnym i estetycznym, która osiągnęła już szereg dodatnich wyników, nie może stale się opierać jedynie na działalności władz państwowych i komunalnych. Dla rozwinięcia i przeprowadzenia jej w całej pełni, konieczne jest umożliwienie jaknajszerszym warstwom ludności wzięcia w niej udziału i współdziałania z władzami w tych tak ważnych dla całego społeczeństwa usiłowaniach.

Z powyższych względów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zamierza w najbliższym czasie zainicjować i poprzeć tworzenie się narazie tylko w miastach (przedewszystkiem powiatowych) towarzystw, które miałyby na celu wpływanie na ich rozwój pod względem zdrowotnym i estetycznym i współdziałania w tym kierunku z władzami państwowemi i samorządowemi.

Towarzystwa takie nosiłyby nazwę „Towarzystwa upiększania miasta . . .“ i zakres ich działalności w głównych zarysach byłby następujący:

1) Wpajanie przez odpowiednią propagandę i zachęcanie, zamiłowania do czystości, estetyki i higjeny wśród mieszkańców miasta, inicjowanie i popieranie ozdabiania okien, balkonów i podwórz kwiatami i roślinami, popieranie estetycznego urządzania wystaw sklepowych, szyldów, reklam świetlnych i t. p.

2) Podejmowanie inicjatywy i popieranie sadzenia drzew na ulicach i placach, zakładania skwerów, kwietników i plantacyj, opieka nad temi urządzeniami i t. p.

3) Uprawianie propagandy w prasie w kierunku przypominania ludności, że jest moralnym obowiązkiem każdego w zakresie swej możności przyczyniać się do upiększenia i uzdrowotnienia warunków bytu swego i swych współobywateli.

4) Przedstawianie właściwym władzom (tak państwowym, jak i samorządowym) potrzeb miasta pod względem zdrowotnym i estetycznym, czynienie starań tak u władz jak i ogółu mieszkańców, aby w miarę sił i możności dbano o piękno, rozwój i zdrowie miasta oraz współdziałanie z władzami w tych sprawach.

W poszczególnych wypadkach do zakresu działania Towarzystw należałoby również ułatwianie obcym zwiedzania miasta i udzielanie im informacyj o rzeczach, godnych widzenia.

Towarzystwa miałyby prawo urządzania konkursów i wydawania nagród honorowych np. za najładniej urządzone okna i balkony lub wystawy sklepowe, za najestetyczniej i najporządniej utrzymane domy i podwórza i t. p., przyczem mogłyby podawać wyniku konkursów i nazwiska nagrodzonych osób do wiadomości publicznej, umieszczać tabliczki z odpowiedniem napisem na wyróżnionych domach i sklepach i t. d.

Członkowie Towarzystw opłacaliby składki bardzo niskie, tak, aby jaknajszerszym kołom ludności dać możność wzięcia w nich udziału. Pozatem mogłyby być członkami honorowemi i te osoby, które położyłyby zasługi w zakresie celów towarzystw. Członkowie mieliby prawo do noszenia odznaki, a po dłuższym czasie należenia do towarzystwa, lub w razie specjalnie wydatnej działalności, otrzymaliby dyplomy honorowe i zostaliby zapisani do złotej (pamiątkowej) księgi towarzystwa.

Na czele towarzystwa winna stać, w charakterze protektora, względnie prezesa honorowego, osoba zajmująca w życiu miejscowem wybitne stanowisko społeczne, czy urzędowe (np. Starosta), która przez swe stanowisko i wpływy w społeczeństwie będzie mogła skutecznie opiekować się towarzystwem i popierać jego działalność.

Podając powyższe do wiadomości Panów, zaznaczam, że Ministerstwo opracowuje wzór statutu dla tego rodzaju towarzystw, który w najbliższym czasie prześle Panom, poczem będzie można przystąpić do popierania akcji tworzenia towarzystw.

Zauważam, że udział inicjatywy społecznej w pracy Rządu nad uzdrowieniem i upiększeniem kraju może dać jaknajkorzystniejsze wyniki, z drugiej zaś strony działalność towarzystw będzie się mogła rozwinąć celowo i pożytecznie tylko wówczas, jeśli władze okażą im jaknajszersze i najżyczliwsze poparcie i opiekę oraz będą się stale interesować tą działalnością. Poparcie to winno znaleźć wyraz również w jaknajliczniejszym udziale w towarzystwach urzędników państwowych i samorządowych w charakterze członków.

Nie wątpię, że Panowie Wojewodowie i Starostowie oraz władze samorządowe wykażą odpowiednie zainteresowanie tą sprawą i poczynią wszelkie zależne od nich aroki, aby zapoczątkowana obecnie akcja mogła się należycie rozwinąć i dać odpowiednie wyniki.

Zechcą Panowie porozumieć się również z naczelnikami innych władz na powierzonym Panom obszarze, w celu uzyskania z ich strony odpowiedniego współdziałania i zainteresowania tą sprawą podległych im nrzędników.

Minister: **Sławoj Składkowski** w. r.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń
we Lwowie.

L. dz. 7959/28. Lwów, dnia 2 lipca 1928 r.

Przedmiot: Zakładanie Towarzystw
upiększania miasta.

Pismo okólne.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych, podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

W wykonaniu reskryptu Głównego Urzędu Ubezpieczeń z dnia 20 VI. 1928 r. Nr. 3943/GUU. Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie podaje powyższy okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie zakładania Towarzystw upiększenia miasta do wiadomości Zarządów i Komisarzy Kas Chorych podległych nadzorowi tut. Urzędu, celem podania tegoż okólnika do wiadomości wszystkich pracowników danej Kasy Chorych.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński** w. r.

---

7) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

L. 8343/28. Lwów, dnia 10 7. 1928 r.

Przedmiot: Leki dla członków
Kasy Chorych w szpitalach.

Okólnik Nr. 67|28.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podlegających nadzorowi Okręgowemu Urzędowi Ubezp. we Lwowie.

Na skutek zapytania jednej z Kas Chorych, czy Szpitale oprócz obowiązującej taksy szpitalnej za leczenie członków Kas Charych mogą się domagać od Kas zakupowania przez Kasy zapisywanych chorym leków, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) reskryptem z dnia 5 VI. 1928 r. Nr. Z. H. 2341/28, wyjaśniło, że w myśl art. 28 ust. 1, z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. N. 44 poz 272) leczenie szpitalne zastępuje świadczenia w chorobie wskazane w art. 23 ust. 1., żądanie więc od Kasy Chorych udzielania lekarstw przepisanych przez lekarza szpitalnego członkom Kasy, pozostającym w leczeniu szpitalnem, jest sprzeczne z postanowieniem wymienionego art. 28 ust. 1.

Dyrektor: w z. **G. Chomicki** w. r.

---

8) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 9564/28. Lwów, dnia 31 lipca 1928 r.

Przedmiot: Interpretacja art. 16
ustawy z dn. 19 maja 1920 r.

Okólnik Nr. 77|28.

Do Zarządów i PP. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Jedna z Kas Chorych, podległych nadzorowi Okręgowego Ubezpieczeń we Lwowie, zwróciła się do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z wnioskiem o uchylenie reskryptu z dnia 21 IV. b. r. Nr. 991/U/III. okólnik Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 52/28, gdyż zdaniem Zarządu tej Kasy zapatrywania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, wyrażone reskryptem z dnia 23 XI. 1925 r. Nr. 868/U/III. książka L. Frankowskiej o ustawie o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby str. 26 w związku z wyrokiem Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dn. 8 II. b. r. L. rej. 5106/2 okólnik Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie Nr. 16/2 jest jedynie uzasadnione i wynika z ducha ustawy z dn. 19 V. 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby. W związku z powyższem Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 14 VII. b. r. Nr. 2752/U. 3 wyjaśniło, że nie znajduje podstawy do zmiany swego reskryptu z dnia 21 IV. 1928 roku Nr. 991/U. III.

Między reskryptem powyższym i reskryptem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 XI. 1925 Nr. 868/U. III, niema sprzeczności, lecz przeciwnie oba te reskrypty uzupełniają się wzajemnie. Reskrypt z dn. 23 XI. 1925 r. stwierdza, że Zarząd Kasy Chorych, na podstawie art. 16 ustawy z dnia 19 V. 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypaeek choroby (Dz. U. Rz. Nr. 44 p. 272) może nałożyć na pracodawcę, który nie dopełnił zgłoszenia w Kasie Chorych zatrudnionych u siebie pracowników, obowiązek zapłacenia 1-o do 5-ciokrotnej kwoty zaległych składek według swego uznania w każdym wypadku niewykonania przez pra-

codawcę obowiązku zgłoszenia; reskrypt z dnia 21 IV. b. r. zawiera wskazówki co do okoliczności, które Zarząd Kasy winien brać pod uwagę przy stosowaniu — według swego uznania — rygorów, przewidzianych w cyt. art. 16 t. j. przy nakładaniu na pracodawców obowiązku zapłacenia 1-o do 5 ciokrotnej kwoty zaległych składek.

Dyrektor: w. z. **G. Chomicki** w. r.

---

9) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 9448/28. Lwów, dnia 26 lipca 1928 r.

Przedmiot: Obowiązek ubezpieczenia na wypadek choroby rzezaków rytualnych.

Okólnik Nr. 74|28.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 16 lipca b. r. L. 2660/U. 3 wyjaśniło co następuje:

Obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 maja 1920 roku o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz. 272) podlagają wszystkie osoby, zutrudnione na podstawie stosunku służbowego lub roboczego, stosunek zaś roboczy lub służbowy zachodzi wtedy, gdy stwierdzić się daje gospodarcza i osobista zależność zatrudnionego t. j. gdy usługi są wykonywane nie samodzielnie, ale w zależności od pracodawcy co do czasu, miejsca i sposobu ich wykonywania, niezależnie od tego w jakiej formie otrzymuje pracownik wynagrodzenie; w myśl art. 19 ust. II. przytoczonej ustawy przy określaniu płacy ustawowej do policzalnego zarobku ubezpieczonego wliczać należy świadczenia osób trzecich, o ile świadczenia te wpływają na wysokość wynagrodzenia, a więc i w tym wypadku, gdy świadczenia te stanowią jedyne przewidziane wynagrodzenie pracownika.

Jak wynika z powyższego, rzezacy gmin żydowskich podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby, o ile są przez gminę zatrudnieni na podstawie stosunku służbowego lub roboczego, jednakże w konkretnych wypadkach orzec, czy dany pracownik podlega obowiązkowi ubezpieczenia można jedynie po zbadaniu okoliczności w każdym poszczególnym wypadku decyzja w tym względzie należy, w myśl art. 76 ust. a) przytoczonej ustawy, do Zarządu Kasy Chorych z prawem odwołania w toku instancji, przewidzianym w art. 85 łącznie z art. 106 tejże ustawy.

Ponieważ dochody rzezaków wypływają z pełnienia przez nich obowiązków służbowych, gmina — o ile dany rzezak znajduje się do niej w stosunku służbowym — winna zgłosić go w Kasie Chorych z podaniem wysokości jego zarobku, wszystko jedno w jakiej formie otrzymywanego (bezpośrednio od gminy, czy jako świadczenia osób trzecich) i jest odpowiedzialna wobec Kasy za całość przypadających za niego składek.

Dyrektor: w z. **G. Chomicki** w. r.

---

10) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 9501/28. Lwów, dnia 28 lipca 1928 r.

Przedmiot: Interpretacja art. 43 ust. III. ustawy z 19 maja 1928 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272).

Okólnik Nr. 75|28.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dn. 16 VI br. Nr. 2376/U. III w sprawie powołanej w nagłówku wyjaśniło następująco:

Ponieważ wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z 28 III 1927 Nr. 1314/25 dotyczy stosowania ustawy z dn. 19 V 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272), użyte w tym wyroku wyrażenie „stałe miejsce pracy“ rozumieć należy w znaczeniu powyższej ustawy: jak wynika z zestawienia art. 5 ust. I z art. 9 ust. III przytoczonej ustawy za „stałe miejsce pracy“ ubezpieczonych, którzy takiego miejsca pracy nie posiadają, uważać należy siedzibę pracy przedsiębiorstwa, w którym dany pracownik jest zatrudniony. Jak wynika z art. 3 i 23 przytoczonej ustawy z dn. 19 V 1920, ustawa ta — w stosunku do obowiązku ubezpieczenia i udzielanych przez Kasę świadczeń — traktuje narówni pracowników stałych, sezonowych i niestałych; wobec tego przy rozrachunku Kas Chorych z właściwym związkiem komunalnym z tytułu art. 43 ust. III przytoczonej ustawy jest bez znaczenia na jakich warunkach zatrudniony jest dany ubezpieczony.

Wymieniony wyżej wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dn. 28 III 1927 podany został do wiadomości Kas Chorych tut. okólnikiem Nr. 72/27 z dn. 4 VI 1927 L. 5161/27.

Dyrektor: w z. **G. Chomicki** w. r.

---

11) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 9500/28. Lwów, dnia 30 lipca 1928 r.

Przedmiot: Obowiązek ubezpieczenia na wypadek choroby furmanów wożących drzewo.

Okólnik Nr. 76|28.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Jedna z Kas Chorych podległa nadzorowi tut. Urzędu zwróciła się z zapytaniem, czy w wypadku zawarcia przez furmanów zwożących drzewo umowy o najem służby, o ile w umowie zaznaczony jest obowiązek właściciela furmanki, ładowania drzewa i wykonania przewozu w określonym czasie, można orzec obowiązek ubezpieczenia ich na wypadek choroby.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej na powyższe zapytanie, reskryptem z dnia 14 VII 1928 roku Nr. 1133/U. III wyjaśniło co następuje:

Jak to już wielokrotnie wyjaśniło Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl art. 3 ust. I ustawy z dnia 19 V 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272), podlegają wszystkie osoby, zatrudnione na podstawie stosunku roboczego lub służbowego, niezależnie od tego, czy zatrudnienie, uzasadniające obowiązek tego ubezpieczenia jest ich jedynem lub tylko głównem źródłem utrzymania, zatrudnieniem stałem czy czasowem, oraz niezależnie od formy wynagrodzenia. Jednakże w wypadkach zawikłanych, jakie zachodzić mogą u furmanów oraz innych robotników zatrudnionych przy zwózce i wyrębie lasów — istnienie lub nieistnienie stosunku roboczego może być stwierdzone jedynie po zbadaniu okoliczności w każdym poszczególnym wypadku, a rozstrzygnięcie o tem należy w myśl art. 76 p. a ustawy z dnia 19 V 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) do Zarządu Kasy Chorych z prawem odwołania się w toku instancji, przewidzianym w art. 85 łącznie z art. 106 tejże ustawy.

Zaznacza się jednocześnie, że w powyższych wypadkach, zgodnie z zasadniczą myślą cyt. ustawy, którą jest zapewnienie pomocy w chorobie warstwie pracowników, zatrudnionych w pracy najemnej, skłaniać się należy raczej do interpretacji szerszej niż węższej, zwłaszcza w stosunku do osób, dla których praca najemna w tej lub innej formie stanowi poważne źródło utrzymania, oraz które przy zwózce rozporządzają wyłącznie zwykłym swym gospodarskim inwentarzem.

Dyrektor: w z. **G. Chomicki** w. r.

---

12) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 9214/28. Lwów, dnia 25 lipca 1928 r.

Przedmiot: Gospodarstwa wiejskie obszaru poniżej 75 ha, należące do różnych właścicieli — obowiązek ubezpieczenia na wypadek choroby.

Okólnik Nr. 73|28.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszyskich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Jedna z Kas Chorych podległa nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie zwróciła się tu z zapytaniem, czy zatrudnieni w rozparcelowanych gospodarstwach wiejskich pracownicy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby, jeżeli każdy nabywca opłaca za swoją działkę podatki i inne należytości, a tem samem wewnętrza gospodarka jest prowadzona na rachunek każdego nabywcy zosobna, a jednak zewnętrzny charakter tej gospodarki stanowi całość.

Na powyższe Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 12 VII. 1928 r. Nr. 2353/U. III wyjaśniło, co następuje:

„Gospodarstwa wiejskie obszaru poniżej 75 ha, należące do różnych właścicieli, chociażby się łączyły dla przeprowadzenia pewnych celów gospodarczych, o ile nie stanowią jednej całości w znaczeniu prawnem, nie mogą być w żadnym wypadku uważane za gospodarstwa, w których pracownicy rolni i leśni podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 stycznia 1922 roku (Dz. U. Rz. P. Nr. 18, poz. 149)“.

Dyrektor: w z. **Chomicki** w. r.

---

13) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 9337/28. Lwów, dnia 24 lipca 1928 r.

Przedmiot: Orzecznictwo w sprawie zwrotu kosztów nieprawnie pobranych świadczeń.

Okólnik Nr. 72|28.

Do Zarządów i P. P. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 12 VII. b. r. Nr. 1180/U. 3 wyjaśniło co następuje:

Z ogólnego brzmienia art. 83 ust. II ustawy z dnia 19 V. 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na

wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44, p. 272) wnosić należy, że wszelkie spory w sprawie świadczeń pomiędzy Zarządem Kasy Chorych, a jej członkami, a więc także i spory, wynikłe skutkiem żądania przez Zarząd zwrotu kosztów nieprawnie pobranych przez ubezpieczonego świadczeń należą zasadniczo do kompetencji Komisji Rozjemczej, natomiast o ile spór między ubezpieczonym i Kasą dotyczy także wartości świadczeń powyższych, to spór taki — wobec nieuregulowania sprawy tej w przytoczonej ustawie z dnia 19 maja 1920 r. wchodzi w zakres prawa prywatnego i podlega kompetencji Sądów Cywilnych.

Jednakże w wypadkach, gdy żądanie przez Kasę zwrotu świadczeń jest następstwem uznania osoby zgłoszonej do Kasy i korzystającej już z świadczeń za niepodlegającą obowiązkowi ubezpieczenia, spór o zwrot świadczeń, pobranych przez tę osobę, wobec tego iż nie jest ona już członkiem Kasy Chorych, podlega kompetencji wyłącznie Sądów Cywilnych.

Zaznacza sie jednocześnie, że jak to wyjaśniło Ministerstwo reskryptem z dnia 14 II. 1927 roku Nr. 26/U. III należytości Kas Chorych z tytułu niesłusznie pobranych świadczeń mogą być ściągane w trybie przewidzianym art. 53 powołanej ustawy.

Wymieniony reskrypt Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z 14 II. 1927 r. Nr. 26/U. III zawarty jest w tut. okólniku Nr. 24/27 z 22 II. 1927 r. L. 1690/27.

Dyrektor: w z. **G. Chomicki** w. r.

---

14) Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie.

Nr. dz. 9340/28. Lwów, dnia 24 lipca 1928 r.

Przedmiot: Interpretacja art. 43 ustawy z dn. 19 V. 1920 roku.

Okólnik Nr. 71|28.

Do Zarządów i PP. Komisarzy wszystkich Kas Chorych podległych nadzorowi Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie.

W związku z arykułem czasopisma „Samorząd“ w sprawie kosztów szpitalnych, Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie zawiadamia, że Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej reskryptem z dnia 13 lipca b. r. L. 2676/U. wyjaśniło co następuje:

Jak wynika z art. 23 ust. I i 28 ust. I. ustawy z dnia 19 maja 1920 roku o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz. 272), leczenie szpitalne jest udzielane przez Kasy Chorych ubezpieczonym na tych samych zasadach, jak inne świadczenia i wobec tego zwrotu kosztów takiego leczenia od ubezpieczonych może domagać się jedynie Kasa Chorych w razie niesłusznego pobrania świadczeń przez ubezpieczonego.

Ustawa z dnia 29 marca 1926 roku o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego. (Dz. U. P. Nr. 36 poz. 214) dotyczy kosztów leczenia w szpitalach publicznych wyłącznie „ubogich“ t. j. według określenia artykułu 3 przytoczonej ustawy osób, u których władza komunalna „stwierdza niemożność zapłacenia kosztów leczenia bez uszczerbku dla istnienia warsztatu pracy“ i w żadnym wypadku nie może mieć zastosowania do kosztów leczenia szpitalnego członków Kas Chorych, którzy korzystają ze świadczeń Kasy nie z tytułu ubóstwa ale z tytułu ubezpieczenia w Kasie, niezależnie od swego położenia gospodarczego.

Artykuł czasopisma „Samorząd“ nie stwierdza, że Sejmik powiatowy ma prawo żądać zwrotu uiszczonych za członków Kas Chorych kosztów szpitalnych nie bezpośrednio od zainteresowanych i ich rodzin, lecz od gminy stałego miejsca pracy ubezpieczonego; wobec powyższego cytowany artykuł nie może stanowić, zdaniem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, podstawy do mniemania, że do zwrotu wspomnianych kosztów może być pociągany ubezpieczony lub jego rodzina.

Dyrektor: w z. **Chomicki** w. r.

Panowie Starostowie powiatowi zechcą zaznajomić się z treścią tych okólników i wydać analogiczne polecenie referentom spraw ubezpieczeń społecznych. Zawarte w okólnikach interpretacje ustawy i postanowienia winne być przy wydawaniu orzeczeń po myśli art. 106 ustawy z 19 maja 1920 r. uwzględniane a to z uwagi na przepis ustępu drugiego art. 102 tej ustawy.

Naczelnik Wydziału: **Osiecki** w. r.

13

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. SOP/SO. 7911. Tarnopol, dnia 22 sierpnia 1928.

Zatwierdzenie statutu powiatowej kasy oszczędności w Złoczowie

Ogłoszenie.

Powiatowy związek komunalny w Złoczowie jako związek poręczający Powiatową Kasę Oszczędności w Złoczowie uchwalił na posiedzeniu dnia 31 lipca 1928 r. projekt statutu rzeczonej kasy, a statut ten zatwierdziłem przy współdziale Wydziału Wojewódzkiego na zasadzie art. 10 i 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. Rz. P. Nr. 38 poz. 339) i na podstawie § 59 punkt b) wykonawczego rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych i Min. Skarbu z dnia 26 marca 1928 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz. 424).

Za Wojewodę: **Osiecki** w. r.
Naczelnik Wydziału.

14

Komunikat.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 23 lipca 1928 L. D. I. 4322/2/28 zarządziła Dyrekcja Ceł we Lwowie zwinięcie Urzędu Celnego w Zaleszczykach z dniem 31 lipca 1928.

15

Komunikaty pocztowe.

Urząd pocztowy w Zabłotce koło Brodów (powiat Brody) podjął służbę telefoniczną i telegraficzną w drodze telefonicznej w ograniczonych godzinach dziennych.

W agencji pocztowej Skwarzawa (powiat Złoczów) zaprowadzoną została służba telegraficzna i telefoniczna w ograniczonych godzinach dziennych.

Agencje pocztowe: Zawałów (powiat Podhajce), Hłuboczek wielki (powiat Tarnopol), Jasionów koło Zabłociec (powiat Brody), Ponikwa (powiat Brody), Kołtów (powiat Złoczów), Nuszcze (powiat Zborów), Zarudzie koło Zborowa (powiat Zborów), Białobożnica (powiat Czortków) i Horożanka (powiat Podhajce) podjęły służbę telefoniczną i telegraficzną w drodze telefonicznej w ograniczonych godzinach dziennych.

16

Ogłoszenia o zagubionych pieczęciach urzędowych.

Sołtys wsi Czernichowo gminy Wolniańskiej zgubił pieczęć sołecką o wymiarach 4 x $1^1/_2$ cm. z napisem pośrodku „sołtys wsi Czernichowo, gminy Wolniańskiej".

W miejsce zagubionej pieczęci zostanie sporządzona nowa o wymiarach 4 x 2 cm. i z napisem pośrodku „Gmina Wolniańska sołtys wsi Czernichowo".

W nocy z 19 na 20 czerwca b. r. została skradziona u sołtysa wsi Sokoły gm. Stawiski, powiatu Kolneńskiego, pieczęć urzędowa.

Odcisk skradzionej pieczęci wyobraża: okrągłe podwójne obwódki, przyczem zewnętrzna jest znacznie szersza o średnicy 3,3 cm. z napisem w otoku: „Sołtys wsi Sokoły", pośrodku zaś „gm. Stawiski". Napis w otoku „Sołtys wsi" jest oddzielony gwiazdkami od nazwy miejscowości „Sokoły".

17

Zwierzchność gminna w Krzyweńkiem.

L. 366.

Ogłoszenie.

Kyryło Magiera syn Hawryły i Sofji, urodzony 24/III 1880 w Krzyweńkiem pow. Kopyczyńce i tam przynależny, religji grecko-katol., wdowiec, mający wstręt do pracy, włóczy się po kraju z miejsca na miejsce i wyłudza od gmin pod rozmaitymi pozorami wsparcia, które następnie tut. gmina zwracać musi.

Ponieważ wyżej wymieniony obciąża tut. fundusz ubogich ostrzega się przeto wszystkie Zwierzchności gminne i Magistraty miast, ażeby na przyszłość nie udzielały mu żadnych wsparć, gdyż gmina Krzyweńkie takowych zwracać nie będzie.

Za Zwierzchność gminy: **W. Ostapczuk** m. p.
Naczelnik gminy.

18

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 9346/28.

Ogłoszenie.

Szymon Chudoba, zamieszkały w Ławrykowie, uzyskał pozwolenie na zmianę rodowego nazwiska „CHUDOBA" na nazwisko „RUSIEWICZ".

Tarnopol, dnia 23 sierpnia 1928 r.

Za Wojewodę: **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

19

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 8287/28. Tarnopol, dnia 22 sierpnia 1928 r.

Ogłoszenie.

Stanisław Baran, rolnik w Baranowie, uzyskał pozwolenie na zmianę rodowego nazwiska „BARAN" na nazwisko „KRESOWSKI".

Za Wojewodę: **Gergowicz** w. r.
Naczelnik Wydziału.

20

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 8745/28. Tarnopol, dnia 8 sierpnia 1928 r.

Obwieszczenie.

Mozes Wolf 2 im. Silberg, kupiec, zamieszkały w Rosenheim (Bawarja), wniósł prośbę o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska „SILBERG" na nazwisko „FICHTMANN".

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu podaje powyższą prośbę do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że w myśl art. 4 ustawy z 24 października 1919,

Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478 wolno przeciw jej uwzględnieniu zgłosić do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zarzuty, które podać należy do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w ciągu dni 90-ciu (od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.)

Wicewojewoda: **Siedlecki** w. r.

21

L. Z. P. 2253/28. Tarnopol, dnia 31 lipca 1928 r.

Komunikat.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu nadał Mr. farmacji Rozalji Kurzrok-Kronbergowej koncesję na samodzielne prowadzenie apteki publicznej w Strusowie powiatu trembowelskiego, nabytej w drodze kupna od Mr. farmacji Farba Feibisza Izaka właściciela apteki w Strusowie.

Wojewoda: w z. **Siedlecki** w. r.
Wicewojewoda.

22

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. RW. 2705/28. Tarnopol, dnia 22 sierpnia 1928.

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 1 do 15 sierpnia 1928 r.

1. Wąglik — (Antrax)

Pow. Tarnopol: Czernielów mazow.
„ Złoczów: Ożydów.

2. Szelestnica — (Gangraena emphysematosa)

„ Buczacz: Dubienko, Koropiec, Lackie.

3. Różyca świń — (Erysipelas suum)

„ Brody: Folwarki małe, Korsów, Łahodów, Smólno
„ Kamionka strum.: Wierzblany
„ Kopyczyńce: Wierzchowce
„ Przemyślany: Chlebowice, Ostałowice, Zędowice, Zeniów
„ Radziechów: Stojanów,
„ Trembowla: Słobódka jan., Warwaryńce
„ Zborów: Chrabużna, Iwaczów, Wołczkowce
„ Złoczów: Obertasów, Szpikłosy, Zalesie, Żuków, Złoczów
„ Brzeżany: Horodyszcze
„ Buczacz: Sokołów
„ Radziechów: Radziechów
„ Tarnopol: Smykowce, Tarnopol
„ Zbaraż: Klimkowce, Sieniakówka
„ Złoczów: Firlejówka.

Naczelnik Wydziału: **J. Ciemnołoński** w r.

23

Województwo Stanisławowskie.
Wydział Prezydjalny.

L. 6713/4/Pr./a. Stanisławów, dnia 28 lipca 1928.

Konkurs.

Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę kontraktowego urzędnika technicznego I kateg. przy Państwowym Zarządzie Drogowym w Kołomyji z poborami VIII st. sł. urzędników państwowych.

Podania o nadanie powyższej posady należycie udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dyplom ukończonych studjów politechnicznych z przepisanymi egzaminami, poświadczenie dotychczasowej praktyki, dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej i curriculum vitae) należy wnosić do d n i a 15 w r z e ś n i a b. r. do Wydziału Prezydjalnego Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.

Posada do objęcia z dniem 1 października b. r.

Kandydaci, pozostający obecnie w służbie państwowej winni podania wnosić w przepisanej drodze służbowej.

Wojewoda: **Dr. Morawski** w r.

24

Orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

ZASADY PRAWNE.

Prawo materjalne skarbowe.

Podatki przemysłowe.

1. Jeżeli władza nie uwzględnia odwołania przeciwwymiarowi podatku przemysłowego z powodu przekroczenia terminu z art. 85 p. 2 ustawy z 14 maja 1923 poz. 412 Dz. U. na tej zasadzie, że indywidualny nakaz płatniczy zgodnie z art. 77 i 78 ustawy przy zastosowaniu art. 79 — obowiązana jest wywodne uzasadnienie podać do wiadomości strony. (Wyrok z 30 stycznia 1928 L. rej. 147/26).

2. Wartość surowców, zużytych w przedsiębiorstwie, wydobywającem te surowce, w celu uzyskania siły popędowej, nie należy do obrotu, podlegającego podatkowi w myśl art. 5 p. 8 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z 14 maja 1923 poz. 412 Dz. Ust. (Wyrok z 20 lutego 1928 L. Rej. 624/26).

3. Pobranie kary za zwłokę w myśl ustawy z 31 sierpnia 1924 r. poz. 721 Dz. Ust. przy wykupieniu świadectwa przemysłowego w myśl ustępu 2 art. 98 ustawy z 14 maja 1923 poz. 412, Dz. Ust. o podatku przemysłowym, nie wyklucza kary grzywny z art. 98 za prowadzenie przedsiębiorstwa bez taryfowego świadectwa. (Wyrok z 24 stycznia 1928 L. rej. 1060/26).

Podatki i opłaty samorządowe.

4. a) Zebranie gminne jest uprawnione do uchwalania powinności podwodowej na potrzeby urzędników gminnych i komunalnych w ich sprawach służbowych.

b) Zebranie gminne ma prawo przyjąć za podstawę rozkładu powinności podwodowej wymiar zasadniczego podatku gruntowego. (Wyrok z 10 listopada 1927 L. rej. 3252/25).

RUCH SŁUŻBOWY.

25

Ruch służbowy.

Etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych zamianował Starostę w VI. st. sł. w Przemyślanach Stanisława Marynowskiego Radcą Wojewódzkim w VI. st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim w Brześciu n/B.;

przeniósł referendarza w VII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Mieczysława Kołodzieja ze względów służbowych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym do Starostwa powiatowego w Przemyślanach, powierzając mu równocześnie Kierownictwo tego Starostwa;

przeniósł ze względów służbowych referendarza w VII. st. sł. Tadeusza Brzezińskiego w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym ze Starostwa pow. w Podhajcach do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu;

przeniósł ze względów służbowych referendarzy w VIII. st. sł. Michała Komarzyńskiego w Starostwie pow. w Złoczowie, Kazimierza Michera w Starostwie pow. w Przemyślanach i Kazimierza Bigdę w Starostwie pow. w Tarnopolu w obręb Województwa Łódzkiego;

ustalił inspektora lekarskiego w VI. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Dra Henryka Feita i lekarzy powiatowych w VII. st. sł. Dra Jana Polańskiego w Starostwie pow. w Trembowli, Dra Włodzimierza Hamerskiego w Starostwie pow. w Buczaczu i Dra Kazimierza Wewiórskiego w Starostwie pow. w Kamionce Strumiłowej oraz inspektora farmaceutycznego w VI. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Wacława Barącza za zgodą Pana Prezesa Rady Ministrów i Pana Ministra Skarbu w służbie państwowej.

Wojewoda Tarnopolski zamianował urzędników III. kategorji w IX. st. sł. Adama Niemca w Starostwie pow. w Zbarażu, Dymitra Kotowicza w Starostwie pow. w Buczaczu, Franciszka Lautschnego w Starostwie pow. w Złoczowie i Mikołaja Falbotę w Starostwie pow. w Skałacie Naczelnikami kancelarji w IX. st. sł.;

zamianował urzędników III. kategorji w IX. st. sł. Nicetasa Kobylniaka w Urzędzie Wojewódzkim, Kazimierza Majewskiego w Starostwie pow. w Brzeżanach, Jana Czajkę w Starostwie pow. w Przemyślanach, Jana Szmigla w Starostwie pow. w Brodach, Franciszka Kowalskiego w Starostwie pow. Brzeżanach, Michała Berdowskiego w Starostwie pow. w Brodach, Juljana Seneńskiego w Starostwie pow. w Trembowli, Jana Rygla w Starostwie pow. w Podhajcach, Józefa Plecana w Starostwie pow. w Czortkowie, Józefa Bergera w Starostwie pow. w Buczaczu, Eugenjusza Kowalskiego w Starostwie pow. w Skałacie, Wojciecha Gołębiowskiego w Starostwie pow. w Zbarażu i Andrzeja Majkę w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Adjunktami kancelaryjnymi w IX. st. sł.;

zamianował urzędników III. kategorji w X. st. sł. Wawrzyńca Kwaśnickiego w Starostwie pow. w Kamionce Strumiłowej, Mieczysława Bachowskiego w Urzędzie Wojewódzkim, Włodzimierza Pituszewskiego w Starostwie pow. w Czortkowie, Szymona Tarnawskiego w Starostwie pow. w Kamionce Strumiłowej, Alfreda Dąbrowskiego w Starostwie pow. w Zaleszczykach, Pawła Łężnego w Starostwie pow. w Brzeżanach, Bazylego Rudego w Starostwie pow. w Podhajcach, Franciszka Wisłockiego w Starostwie pow. w Zbarażu, Franciszka Tarnowicza w Starostwie pow. w Trembowli, Aleksandra Pihuta w Starostwie pow. w Tarnopolu, Rudolfa Kracha w Starostwie pow. w Zborowie. Kazimierza Szydłowskiego w Starostwie pow. w Radziechowie, Marjana Danhoffera w Starostwie pow. w Brodach, Zygmunta Salamona w Starostwie pow. w Kamionce Strumiłowej, Tobiasza Appla w Starostwie pow. w Tarnopolu, Annę Filipowiczową i Wandę Czaplicką w Urzędzie Wojewódzkim, Stanisława Wołoszyńskiego w Starostwie pow. w Kamionce Strumiłowej, Marję Sopuchową w Urzędzie Wojewódzkim, Szczepana Kokowskiego w Starostwie pow. w Zborowie i Adama Furmana w Starostwie pow. w Podhajcach Adjunktami kancelaryjnymi w X st. sł.,

zamianował urzędników III. kategorji w X st. sł. Franciszka Procherę w Starostwie pow. w Trembowli, Władysława Kwietnia w Starostwie pow. w Tarnopolu, Józefa Lisowskiego w Starostwie pow. w Złoczowie, Stanisłowa Gretkierewicza w Starostwie pow. w Skałacie, Józefa Przyszlakowskiego w Starostwie pow. w Przemyślanach, Józefę Klausekównę w Urzędzie Wojew. w Tarnopolu, Wincentego Surowca w Starostwie pow. w Brodach, Jana Tytłę w Starostwie pow. w Podhajcach, Stanisławę Peyersfedównę, Eleonorę Stojańską i Jadwigę Toporowiczównę w Urzędzie Wojewódzkim, Jana Kuczmę i Joachima Habera w Starostwie pow. w Podhajcach, Marję Karabińską w Starostwie pow. w Zborowie i Stefanję Bezgacką w Starostwie pow. w Brzeżanach Rejestratorami w X. st. sł.,

zamianował urzędników III. kategorji w XI. st. sł. Marcina Bilińskiego w Starostwie pow. w Brodach, Zofję Tomaszewską w Starostwie pow. w Złoczowie, Alojzego Swobodę w Starostwie pow. w Zborowie, Józefa Kolabińskiego w Starostwie pow. w Przemyślanach, Stefanję Filównę w Urzędzie Wojewódzkim, Szulima Hausmana w Starostwie pow. w Zbarażu, Michała Nitkiewicza w Starostwie pow. w Buczaczu, Bazylego Iwasiowa w Starostwie pow. w Czortkowie, Stefanję Ćiślińską w Urzędzie Wojewódzkim, Konstantego Kojdę w Starostwie pow. w Borszczowie, Jana Bekajłę w Starostwie pow. w Kamionce Strumiłowej, Fryderykę Rosenstrauchównę w Urzędzie Wojewódzkim, Władysława Schwarza w Starostwie pow. w Złoczowie, Piotra Chrostka w Starostwie pow. w Czortkowie,

Marję Horską w Starostwie pow. w Radziechowie, Stanisława Hosumbeka w Starostwie pow. w Tarnopolu, Franciszka Duchnowicza w Urzędzie Wojewódzkim, Józefa Robaka w Starostwie pow. w Buczaczu, Tadeusza Borowskiego w Starostwie pow. w Zaleszczykach, Hieronima Kozłowskiego w Starostwie pow. w Przemyślanach, Bronisława Stefankiewicza w Starostwie pow. w Trembowli, Jana Formanka w Starostwie pow. Zborowie i Marję Dzwonikową w Urzędzie Wojewódzkim Rejestratorami w XI. st. sł.;

zamianował urzędników III. kategorji w XI. st. sł. Eugenję Dobrzańską w Starostwie pow. w Przemyślanach, Jadwigę Balarynównę w Starostwie pow. w Zborowie, Zofję Orłowską w Starostwie pow. w Przemyślanach, Jadwigę Zywotkównę w Urzędzie Wojewódzkim, Jana Gorczakowskiego w Starostwie pow. w Złoczowie, Ludwikę Piroską w Starostwie pow. w Radziechowie, Józefę Łykównę w Starostwie pow. w Przemyślanach, Serkę Horszowską w Starostwie pow. w Kamionce Strumiłowej, Jadwigę Bothe w Starostwie pow. w Tarnopolu, Janinę Bochenkównę w Starostwie pow. w Trembowli, Helenę Płoszajównę i Franciszka Schetynę w Urzędzie Wojewódzkim, Magdalenę Domerecką w Starostwie pow. w Kopyczyńcach, Annę Bauerównę w Starostwie pow. w Brodach, Zofję Lencewicz w Starostwie pow. w Tarnopolu, Janinę Raczyńską w Urzędzie Wojewódzkim, Amalję Ovenównę w Starostwie pow. w Borszczowie, Emilję Nowosielską w Starostwie pow. w Zaleszczykach, Gizelę Kułakowską w Starostwie pow. w Brodach, Helenę Keffermüllerową w Starostwie pow. w Buczaczu, Wiktora Siewargę, Bronisławę Dąbrowską i Marję Łączyńską w Urzędzie Wojewódzkim Kancelistami w XI. st. sł.;

zamianował urzędników III. kategorji w XII. st. sł. Katarzynę Szemerluk w Starostwie pow. w Buczaczu, Ludwikę Łucykową w Urzędzie Wojewódzkim, Józefa Steina w Starostwie pow. w Zaleszczykach, Marcina Fjałkę w Starostwie pow. w Borszczowie, Antoniego Zagrodnego w Starostwie pow. w Skałacie, Helenę Kostecką w Starostwie pow. w Czortkowie, Mojżesza Steinkleina w Urzędzie Wojewódzkim, Kazimierę Stachowską w Starostwie pow. w Radziechowie, Antoninę Ziołkowską i Stefana Woszczyńskiego w Starostwie pow. w Borszczowie, Augusta Balawajdera w Starostwie pow. w Trembowli, Emilję Kucelman w Starostwie pow. w Tarnopolu, Emila Bodnara i Kazimierę Chabinową w Urzędzie Wojewódzkim, Stanisława Pastułę w Starostwie pow. w Tarnopolu, Mieczysława Semeneca w Starostwie pow. w Słałacie, Władysława Keffermüllera w Starostwie pow. w Buczaczu, Piotra Hałaszczuka w Starostwie pow. w Borszczowie, Joannę Żulińską w Starostwie pow. w Tarnopolu, Józefa Łuskę w Starostwie pow. w Czortkowie, Wacława Chesiaka w Urzędzie Wojewódzkim, Wiktorję Grabowiecką w Starostwie pow. w Zaleszczykach, Eustachego Hrycynę w Starostwie pow. w Skałacie, Olgę Czajkowską w Starostwie pow. w Zbarażu, Teofila Borkowskiego w Starostwie pow. w Podhajcach, Ludwikę Lisową w Starostwie pow. w Zaleszczykach, Reginę Kłopotowską w Starostwie pow. w Czortkowie, Stanisława Szewczuka w Starostwie pow. w Kopyczyńcach i Mieczysława Kmiecika w Urzędzie Wojewódzkim — Kancelistami w XII. st. sł.;

zamianował prowizorycznych urzędników III. kategorji w XII. st. sł. Michalinę Gąsiorowską w Starostwie pow. w Brzeżanach, Marję Szczepankiewicz w Starostwie pow. Kamionce Strumiłowej, Jana Groszka w Starostwie pow. w Zborowie, Emila Hornsteina w Starostwie pow. w Skałacie, Czesława Szmigla w Urzędzie Wojewódzkim i Wincentego Mrozka w Starostwie pow. w Tarnopolu prowizorycznymi (do odwołania) kancelistami w XII. st. sł.;

przeniósł ze względów służbowych referendarzy w VIII. st. sł. Józefa Murija i Dra Ignacego Czyrskiego z Urzędu Wojewódzkiego do Starostwa pow. w Tarnopolu;

przeniósł ze względów służbowych sekretarza w IX. st. sł. Salamona Klarfelda z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa pow. w Złoczowie oraz sekretarza w X. st. sł. Mieczysława Janusiewicza z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa pow. w Przemyślanach;

przeniósł kancelistę w XII. st. sł. Emila Bodnara z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa pow. w Kopyczyńcach oraz prowizorycznego kancelistę w XII. st. sł. Czesława Szmigla z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa pow. w Złoczowie;

rozwiązał z dniem 31 sierpnia 1928 stosunek służbowy z praktykantem II. kategorji w XI. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Kazimierzem Taradajem a to wskutek zgłoszonej przez niego rezygnacji.

Dnia 20 sierpnia 1928 zmarł w Skałacie kancelista w XII. st. sł. przy tamtejszem Starostwie pow. Antoni Zagrodny.

Etat Ministerstwa Skarbu.

Prezes Lwowskiej Izby Skarbowej zamianował praktykanta referendarskiego Karola Mroczkowskiego Referendarzem w VIII. st. sł. w Urzędzie Skarbowym Podatków i Opłat Skarbowych w Radziechowie.

Etat Ministerstwa Sprawiedliwości.

Pan Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 1 sierpnia 1928:

przeniósł sędziów powiatowych: Mendla Dürstenfelda z Żurawna do Łopatyna, Andrzeja Witalisza z Grzymałowa do Sieniawy i Piotra Kapałę z Załoziec do Trembowli;

zamianował sędziami śledczymi: do Sambora sędziego powiatowego z Podwołoczysk Dra Leopolda Rintla, do Sanoka sędziego powiatowego z Buczacza Dra Ludwika Nagórzańskiego i do Tarnopola aplikanta sądowego Dra Piotra Janellego;

zamianował sędziami powiatowymi aplikantów: do Borszczowa Józefa Janowicza, do Buczacza Dra Ignacego Zeimera i Dra Artura Bukartyka, do Grzymałowa Feliksa Juljusza Krajewskiego, do Mikuliniec Władysława Karczewskiego, do Podhajec Włodzimierza Stetkiewicza, do Załoziec (z siedzibą w Podkamieniu) Władysława Jorkascha, do Zborowa Dra Sylwestra Mazurkiewicza i do Podwołoczysk Dra Kazimierza Ossolińskiego.

Etat Ministerstwa Rolnictwa.

Pan Minister Rolnictwa zamianował prowizorycznego Naczelnika Wydziału Rolnictwa i Weterynarji w VI. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Józefa Ciemnołońskiego prowizorycznym Naczelnikiem Wydziału w V. stopniu służbowym;

przeniósł prowizorycznego powiatowego lekarza weterynaryjnego w VIII. st. sł. Stanisława Chmurkę na jego własną prośbę ze Starostwa pow. w Podhajcach do Starostwa pow. w Mościskach.

Etat Ministerstwa Robót Rublicznych.

Wojewoda Tarnopolski zamianował inż. Mikołaja Jarymowicza prowizorycznym urzędnikiem technicznym I. kategorji w VIII. st. sł. i przydzielił go do służby w Urzędzie Wojewódzkim (Dyr. Rob. Publ.) w Tarnopolu.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

26

Lwowska Izba Lekarska.

L. 1239/28.

Wybory do Rady Izby na trzechlecie 1929 — 1931.

Ogłoszenie.

Na zasadzie art. 14 i 16 ustawy z 2 grudnia 1921 o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich (Dz. ustaw Rzeczposp. Polskiej Nr. 105, poz. 763) oraz § 4 i 5 Regulaminu Zarząd Izby wyznacza wybory do Rady Izby Lekarskiej na okres trzechlecia 1929 — 1931 na dzień **16 grudnia 1928.**

W dodatku do niniejszego numeru Dziennika Wojewódzkiego ogłasza się listę uprawnionych do głosowania. W myśl art. 14 powołanej ustawy wszelkie zażalenia ze strony członków Izby, tak z powodu niewpisania na listę, jak z powodu wpisania do niej nieuprawnionych do wyboru, wnosić należy w ciągu dni dziesięciu do Zarządu Izby (Lwów, ul. Zyblikiewicza 23).

Głosowanie odbędzie się **w dniu 16 grudnia 1928** od godz. 9-ej do 18-ej włącznie, w lokalu Izby (Lwów, ul. Zyblikiewicza 23, I. p.)

Według art. 13 ustawy prawo czynnego wyboru mają wszyscy członkowie, z wyjątkiem tych, którzy na listę członków Izby wpisani zostali dopiero na dni 14-cie lub później przed ogłoszeniem dnia wyborów.

Karty głosowania i wyciąg z instrukcji wyborczej co do sposobu głosowania przesłane zostaną w odpowiednim czasie.

We Lwowie, 11 sierpnia 1928.

Naczelnik Izby: **Dr. Kuhn** w. r.

27

Związek Polskich Kas Oszczędności
Telefon Prezydjum 2 — 75.
Konto P. K. O. 148 — 495.

L. 1692. Lwów, dnia 21 sierpnia 1928.

Stan wkładek oszczędności złotowych łącznie z dolarowymi, przeliczonymi na złote po kursie 1 $ = 8·85 w 74 Kasach Oszczędności zrzeszonych w Związku Polskich Kas Oszczędności we Lwowie, a działających na terenie Województw:

Krakowskiego, Lwowskiego, Śląskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego wynosił w dniu 31 lipca 1928 Zł. 154,560.233·23
co w porównaniu ze stanem z 30 czerwca 1928 „ 152,432.677·84
daje przyrost w lipcu r. b. Zł. 2,127.555·37
zaś ze stanem z 31 maja 1928 Zł. 145,355.805·87 daje przyrost w czerwcu r. b. Zł. 7,076.871·97, a za oba miesiące łącznie Zł. 9,204.427·30

Z 78 Kas należących do Związku nadesłało wykazy za lipiec r. b. 69 Kas, przy 5-ciu (pow. Kraków, m. Stryj, pow. Brzozów, Podhajce i Trembowla) wobec zalegania z wykazami, przyjęto stan z 30 czerwca r. b. a 4 (m. Sądowa-Wisznia, m. Oświęcim, m. Złoczów i pow. Turka) nie nadesłały dotąd Związkowi wykazów od chwili ich uruchomienia.

W miesiącu lipcu r. b. zgłosiły przystąpienie do Związku następujące Kasy: m. Mysłowice, Huta królewska, Tarnowskie góry, Lubliniec, Wodzisław i pow. Katowice.

28

Unieważnienia dokumentów.

Dowód osobisty Nr. 350424 wydany przez Starostwo w Brodach dnia 10 kwietnia 1923 r. do L. 11232 na imię Lazar Gottlieb unieważnia się.

Dowód osobisty Nr. 155/86775 wydany przez Starostwo w Czortkowie dnia 22 lipca 1926 r. na imię Abraham Dawid Schönholz unieważnia się.

Czerepacha Jurko zamieszkały w Sinkowie pow. Zaleszczyki unieważnia skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez Pow. Komendę uzupełnień w Czortkowie w r. 1921.

Smoliński Franciszek zamieszkały w Ściance poczta Gołogóry pow. Złoczów unieważnia skradzione dowody tożsamości koni Serja A. Nr. 237130 i Nr. 237134 wydane przez Inspektora koni w Złoczowie.

Szpikuła Teodor zamieszkały w Niżborgu Szlacheckim pow. Kopyczyńce unieważnia skradzione 2 dowody tożsamości koni serja A. Nr. 82594 i Nr. 75390 wydane przez Insp. koni w Czortkowie.

Harasimowicz Karol zamieszkały w Szczytowcach pow. Zaleszczyki unieważnia skradzione mu dnia 8 lipca br. na jarmarku w Ułaszkowcach pow. Czortków 2 dowody tożsamości koni Serja A Nr. 197869 i 197870 wydane przez Insp. koni w Czortkowie.

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.